

Uvod

Morbus Parkinson (paralysis agitans) je bolest ekstrapiramidnog sistema koja se opisuje kao progresivni i neurodegenerativni poremećaj praćen primarnim motornim smetnjama. Parkinsonovu bolest karakteriše rigor, tremor u miru, bradikinezija, gubitak posturalnih refleksa, motorni blokovi i flektiran položaj. Poznati engleski ljekar James Parkinson je 1817. godine u svojoj monografiji „Essay on the shaking palsy“ prvi opisao simptome hipertoničkog-hipokinetičkog sindroma.

Parkinsonova bolest zahvata osobe starijeg životnog doba, a poznati su slučajevi i kod mlađih osoba gdje se prvi simptomi javljaju od 21 do 40 godine života. U opštoj populaciji prevalenca iznosi 1% sa povećanjem od 0,6 % za starosnu grupu između 60-64 godine, do 3,5 % za starosnu grupu 85-89 godina. Od ove bolesti oboljevaju dva puta češće muškarci nego žene. Godišnja incidencija iznosi 5-24 novih slučajeva na 100.000 stanovnika, odnosno 1-2 bolesnika na 1000 stanovnika.¹

Etiološki faktori su nedovoljno poznati, a dijele se na idiopatske i specifične (simptomatske). Pod idiopatskim parkinsonizmom (Morbus Parkinson) se podrazumjevaju se degenerativne promjene na strukturama ekstrapiramidnog sistema. Kao uzroci simptomatskog parkinsonizma mogu se navesti: trovanje ugljen monoksidom i manganom, neuroleptični lekovi, encefalitis, trauma glave i arterioskleroza. Parkinsonizam mogu izazvati i kalcifikacije bazalnih ganglija kao i tumori mozga.²

Morbus Parkinson nije smrtonosna bolest, ali nije ni izlječiva. Danas se mnogo istražuje ova bolest, ali još uvijek nije pronađen lijek za totalno izlječenje zbog specifičnosti i složenosti centralnog nervnog sistema (ekstrapiramidnog sistema). Kineziterapijom možemo uticati na simptome i ublažiti progresiju ove bolesti.

¹ Veljko Marić „Gerijatrija i njega starijih osoba“, Medicinski fakultet Foča, str. 197.

² Zvonimir Lević „Osnovi savremene neurologije“, Zavod za udžbenike i nastavna sredstva Beograd 2009, str. 255